

Özlediğim Şımarıklık

– CnnBİLGEHAN · 30 Nisan 2013

Yalnızlık...

Etrafımda belki de yüzlerce insan var ama ben canım çok acıdığına tek bir kişinin yokluğuna üzülüyorum....Babam...

Aslında kelimeler bu hasreti anlatacak karakterde değiller ama onların dili döndüğünce anlatacaklar benim babama olan özlemimi.

Şimdilerde onu kaybedeli geçen zamanı yani 31 yılı düşündüğümde büyük bir fark olduğunu görüyorum. Çocukluğumda onu kaybetmek çok normal gelirken, zaman ilerledikçe ve acılar büyüdükçe onun yokluğu daha fazla hem de daha fazla hissetmeye başladım. Yaşlılık mı yorgunluk mu bilemiyorum. Şimdilerde hani bu yaşına rağmen okula gidiyorum ya, oradaki gençlerin babalarından aldıkları yardımları görünce onları kıskandığımı farkettim. Tabi ben koskoca bir insanım onların yanında, açıkcası bir velim bile yok benim sorunlarımla ilgilenecek çünkü ben kendi işlerini kendi halledebilecek bir yaşta ve olgunluktayım. Lakin içimdeki özlemi birde siz bana sorsanız. , anlatılamaz bir ihtiyaç duyuyorum aslında.

Hani küçükken babasını kaybeden daha çabuk olgunlaşıyor deniliyorsa gerçekten çok doğru. Evet çok daha çabuk olgunlaşıyoruz fakat içimizde sakladığımız o çocuk hep ilgi, sevgi ve şevkat bekliyor. Sokakta kavga ettiğimizde dışarı birden fırlayıp seni koruyacak kimsen olmayınca sen kendi kendini korumaya başlıyorsun. Şimdilerde sivri dilli olduğumu düşünenlere kısa bir not: hayat beni sizin kadar şımartmadı ve beni koruyan kimse olmadı bu yaşına kadar ve onandır sanırım kendimi bu kadar savunmaya muhtaç hissedip ani çıkışlarım. Birde ben sizler gibi ironi yaparak bir hayat yaşamıyorum, içimdeki neyse dışımdaki de odur.

Hatta bir gün hiç unutmuyorum daha birinci sınıf öğrencisiyim okuldan eve dönüyorum, karşıma bir sürü şımarık çocuk çıktı. Bir ellerinde eski bir kilim bir ellerinde çakmak, hiç alakam olmadığı halde onlarla birden ellerindeki kilimi ateşe verip üzerime atmışlardı. Korkudan oturduğum yere çömelmiştim. Üzerime düşen kilim ya yanmaya devam etseydi...bunu düşünmek bile istemiyorum. Eve ağlayarak geldim, abim sağolsun ilgilendi, çıkıp döveyim dedi ama olan aslında benim ruhuma olmuştu. İnsanlara güvenilmeyeceğini yavaş yavaş anlamaya başlamıştım.

Babasızlık içinden çıkmayacağınız hep bir yalnızlık modu aslında. Öyle böyle zaman akarken, ve bazen hayat size çelme takmaya çalışırken siz çok çabuk büyüyörsünüz ve çocuk yanınız asla istediği sevgi ve şevkati göremiyor. Onun için hayatımın her safhasında aklıma babam geliyor.

Allah'a sevgim sonsuz ve eminim ki o'nun bir bildiği vardır babamı çabucak yanına almasında fakat ben Rabbimden özür dileyerek şunu söylemek isiyorum " babamı çok özlüyorum"

Bazen hayatı kaldıramayacak kadar ağır hissettiğimde babam olsaydıda sarılsaydım diyorum.

Bazen kendimi yalnız hissettiğimde babam olsaydıda konuşsaydık diyorum.

Küçükken bir gün, Ankara'da bilirsiniz gençlik parkı vardır, anneler ve abimlerle oraya gitmiştik ve bayramdı, orada babalarının ellerinde tutarak yürüyen çocukları görünce kıskandığımı hatırlıyorum. Şimdi diyeceksiniz ki annen varmış o sağolsun, o tabiki sağolsun da genç yaşta eşini kaybedip üç çocuğunun ve evin bütün yükü omuzlarına binmiş bir bayan ne kadar ilgilenebilirse annem de o kadar ilgilenebildi bizimle. Gündüz işe giderdi, akşam yorgun bir vaziyette gelir, bizden oda kendince ilgi beklerdi. Peki biz...üç kardeş akşama kadar zaten yalnızdık, hatta abimde okuldan ayrılıp işe girmişti. Ablamla ben evde tek başımıza. Ablamda küçük yaşta anne olmayı öğrendi bana bakarak. Oda çocuk olmadan büyüyenlerdendi, abimde...

Ben en küçükleriydim evde, aslında herkesten çok benim ilgiye sevgiye ihtiyacım varken bende kendi kendime yetmek zorunda kalırdım her zaman.

Biliyor musunuz küçükken ben babam yok diye bazı arkadaşlar tarafından oyunlarına blla alınmazdım. Ne enteresan durumlar yaşadım, ne tuhaf haller gördüm.

Bir keresinde yaşım onaltı sanırım, yeni bir arkadaşla tanıştık. O ailesini anlattı, ben ailemi anlattım lafımın sonunda bana dedi ki "sana birşey soracağım ama yanlış anlama". Buyur sor dedim.

"Babanla küsmüsün" dedi, bende şaşkın vaziyette;

"neden sordun" dedim, verdiği cevap beni ağlatmaya yetmişti. "sen hiç babandan bahsetmedin de"...

Sizin anlayacağınız bir çocuk her ne kadar güçlü gözüksede hayata karşı, her ne kadar dirense de herkesin şımarıklıklarına, aslında şımarımasa da kimseye, o bir çocuktur ne kadar yaşlanmış olursa olsun.

Şu yaşıma geldim hala babamın eksikliğini hissediyorum, yanımda olsaydıda bana yardım etseydim diyorum, yada bir kere şöyle güzelce sarılsa sanki bütün hastalıklarımı bütün acılarımı unutturdum diyorum..

Mekanın cennet olsun babacığım, ölümünün 32 yıl olmasına 1 ay kala...mekanın cennet olsun...